

#7 UVOLNENOSŤ DIEŤAŤA, 2. ČASŤ

Rodinná katechéza 80-2019 (635)

www.inky.sk

týždeň po 31. 3. 2019

... alebo o druhom nesmierne dôležitom postoji kresťana.

BOŽIE SLOVO:

(Lk 18,15-17 SSV)

Čítanie zo sv. evanjelia podľa Lukáša: *Prinášali k nemu aj nemluvňatá, aby sa ich dotkol. Keď to videli učeníci, okrikovali ich. Ale Ježiš si ich zavolať a povedal: "Nechajte deti prichádzať ku mne a nebráňte im, lebo takým patrí Božie kráľovstvo! Veru, hovorím vám: Kto neprijme Božie kráľovstvo ako dieťa, nevojde doň."* Počuli sme Božie slovo!

ÚVAHA:

(na doplnenie www.inky.sk, úvahy/katechézy č. 341)

Moc, sláva, majetok a zábava. Alebo v podaní väčšiny z nás, obyčajných ľudí: *mať nejaký ten vplyv, autoritu, vážnosť, rešpekt, úctu. Byť ľuďmi okolo seba po práve ocenený, uznávaný pre svoje dobré vlastnosti, názory a schopnosti, mať ich pozornosť, aby si nás všímali a neignorovali. Byť „za vodou“, od nikoho nemusieť v ničom závisieť, postarať sa vo všetkom sám o seba a nemusieť sa nikoho o nič doprosovať. Môcť si v živote dopriať, zabaviť sa, venovať sa záľubám.* Tak nejako. Bežne si napríklad ani neuvedomujeme, že väčšinu toho, čo *hovoríme*, nehovoríme preto, aby sme iných budovali alebo preto, aby sme odovzdávali nejaké dôležité informácie, ktoré iní potrebujú, ale preto, aby sme zvýraznili seba a upozornili na seba: skvelými novinkami, ktoré máme, jasnozrivými postrehmi a hodnoteniami, ktorými iskríme, skvelými radami, historkami a vtipmi... často sa pohádame o úplné banality a hlúposti – lenže v skutočnosti pritom bojujeme o to, kto sa nakoniec ukáže ako ten múdry a správny a kto ako hlupáčik neznalý... Alebo ako hovorí pastor John Ortberg: *„Keď sa pokúšam robiť niečo dobré, som si toho intenzívne vedomý a mám tendenciu všímať si aj druhých, ktorí rovnaké úsilie nevykladajú. Začnem si myslieť, že by mali. Začnem porovnávať svoje úsilie s ich nečinnosťou. Výsledkom je pýcha, porovnávanie sa, kritickosť a nedostatok lásky. (Irániou je, že títo ľudia sú možno v tisícoch iných vecí cnostnejší ako ja; možno sa im dostáva oveľa menej podpory, povzbudení a vyučovania ako mne - ale takéto myšlienky mi vtedy zväčša nenapadnú.) Jednou z najťažších vecí na svete je prestať byť márnотratným synom bez toho, aby sme sa zmenili na jeho staršieho brata. Tak ako sa dá pokora dosiahnuť?“* Odpoveď je jednoduchá: vierou, ktorá je vskutku identitou – a ktorá z nás robí malé dieťa podľa Božích predstáv! Poďme rovno na to!

Kým žijeme vo svete a bez Boha, milujeme moc: Moc nad inými, pretože nás robí *dôležitými*. Moc nad svojim životom, pretože nám dáva pocit *istoty*. Ale teraz? Som synom (dcérou) Boha. Nič väčšie ani dôležitejšie nejestvuje. Všetka ostatná dôležitosť tohto sveta, uznanie ľudí, volanie na slávu či len potľapkanie po pleci,... všetko toto mi už pripadá prázdne, ako kúsok lacného pozlátka, ako Pavlove „smeti a odpadky“... Už ma to nijako neláka, nevzrušuje, nepriťahuje. Je mi to ľahostajné. A istota? Pán je mojou istotou. Žiadnu inú nepotrebujem. Nespolieham sa na nikoho ani na nič iné. Chudoba ma nemôže zatrátiť ani vytrhnúť z ruky Boha. Bohatstvo ma nemôže spasit' ani zachrániť pred Peklom. Netúžim po majetku. Netúžim po chudobe. Netúžim po ničom. Som v Bohu, ktorý vedie môj život tým jediným a najlepším možným spôsobom. To mi úplne a vrchovato stačí. Všetko čo mám, je od Boha, sám Boh je mojím jediným a súčasne absolútnym a všetko zahrňujúcim Bohatstvom. Nepotrebujem nič iné, nič vlastné, stačí mi všetko to Božie, lebo sám Boh je môj a ja Jeho!

A sláva, uznanie, ocenenie? Je len jediná sláva, na ktorej mi záleží – tá Božia, v Nebi. Existuje len jediné uznanie, to, po ktorom dychtím a ktoré je od môjho Pána: *„Správne, dobrý a verný sluha; bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým: vojdí do radosti svojho pána!“* (Mt 25,23). A len jediné ocenenie pre mňa niečo znamená, to, o ktorom spieva Pavol: *„Už mám pripravený veniec spravodlivosti, ktorý mi v onen deň dá Pán, spravodlivý sudca“* (2 Tim 4,8). Všetko ostatné je... nezaujímavé. Smiešne. Malicherné. Vedľajšie. Viac – je to úplne ľahostajné. Nijako nás to neláka, nepriťahuje, nezaujima, asi rovnako ako *detský cumlík či hrkálka neláka dospelého človeka*.

Majetok? K čomu by nám bol? Nič z toho, na čom nám záleží, nám nedokáže nijako dať, ani jeho nedostatok vziať. Cítíme ho ako veľké bremeno, ktoré nás zväzuje: musíme naň pracovať, musíme sa oň starať, slúžiť mu, udržiavať ho, čistiť a leštiť a ktovie čo všetko. K čomu to všetko? Aby z nás život vyciaval? Začínáme rozumieť Ježišovi, keď plný nadšenia na nás kričí: *„Predajte, čo máte, a rozdajte ako almužnu! Robte si mešce, ktoré sa nezoderú, nevyčerpateľný poklad v nebi, kde sa zlodej nedostane a kde mol' neničí“* (Lk 12,33)! Je to volanie k slobode, k voľnosti, k životu, k radosti – tak, ako to zakúsili macedónski kresťania, o ktorých Písmo píše, že *„z ich veľkej radosti a krajnej chudoby vzišlo bohatstvo“* (2 Kor 8,2).

Čo nám ešte ostalo? Zábava? Ako by mohla prízemná pozemská veselosť, ba ani nie veselosť, ale často už len křčovité odreagovanie sa či odkvečnutie po otrockom dni pod bičom nášho ega, ako by táto biedna nahrážka mohla konkurovať slobode a radosti a životu a sláve, ktorú v Bohu a s Bohom v tomto novom živote zažívame? Ved' my *„veríme a jasáme nevýslovnou radosťou, plnou slávy, že dosahujeme cieľ svojej viery - spásu duší“* (porov. 1 Pt 1,8-9). Od čoho by sme mali unikať, od čoho sa odreagovávať? Vari od Božej slávy v našom živote? A čo by nám pozemská „zábava“ mohla pridať k tomu, čo v nás koná sám Boh, keď sama *„Božia láska je rozliata v našich srdciach skrze Ducha Svätého, ktorého sme dostali“* (Rim 5,5)? Máme zadarmo viac, než by sme si za peniaze a otroctvo mohli od sveta kúpiť. Nie, nie. Sme Božie deti. Sme od toho konečne slobodní.

UVAŽOVANIE:

S týmto postojom slobody sme konečne pripravení *pustiť svoje ego*. Vzdať sa ho – ako ohyzdnej príťažby, hnusného bremena. Zanechať ho a opustiť. V celej svojej úbohosti sa radostne stať tým, čím sme: *deťmi Boha*. Som úplne bezmocný a pokojne si to priznám, nemám žiadnu kontrolu nad sebou, svojim životom ani nad inými ľuďmi a ani nechcem. Boh je moja sila a On má všetku moc a kontrolu. Viac nechcem ani nepotrebujem. Som hriešnik uprostred hriešnikov, rovnaký úbožiak ako ktorýkoľvek vrah, prostitútky, narkoman, sused, kolega, farník, člen rodiny. Pokojne si to priznám, aj všetku svoju bezvýznamnosť, dokonca *„budem sa chváliť svojou slabosťou“* (2 Kor 11,30), pretože Boh je mojou slávou, On je mojou veľkosťou. Čím menej som, tým viac On v mojom živote Je. Čím väčší hriešnik som, tým viac sa na mne prejaví a oslávi jeho spasiteľská moc!

Konečne som úplne slobodný – od svojho ega. Malé dieťa, bezmocné, bezvýznamné, ale šťastné, pretože je so svojim Otcom a Otec je pre neho všetkým, je to ten najväčší a najlepší Otec a v ňom i samo dieťa rastie nie svojou, ale Otcovou veľkosťou – pretože je dieťaťom toho najväčšieho Otca na zemi!

Konečne dokážem byť spolu s ostatnými ľuďmi, s vyvrhľmi a s hriešnikmi, pretože som jeden z nich a otvorene si to priznám, otvorene a bez skrývania, pretože môj Boh mi odpustil, môj Boh ma vykúpil – tak prečo by som popieral svoju úbohosť a snažil sa zdať iný, lepší, zbožnejší či čert vie aký ešte, keď taký nie som?

Konečne slobodný od svojho ega. Konečne oslobodený pre život Božieho dieťaťa, veľkého pre svoju malosť a malého vo svojej veľkosti. Konečne oslobodený pre život. Konečne oslobodený pre radosť. Konečne slobodný!

ÚLOHA:

Osvojme si tento postoj. Už žiadne súperenie. Žiadne porovnávanie. Žiadne povyšovanie. Žiadne urážanie sa. Nič. Len hlboká solidarita so všetkými ľuďmi – hriešnikmi a hriešnikmi! – a radosť z toho, že Boh je v nás ten veľký, veľký práve v našej malosti!